

Mefiboșet

Trei tineri care au căzut (3) - Stanley Bruce Anstey

Mefiboșet

Verset călăuzitor: 2 Samuel 4.4

2 Samuel 4.4: Și Ionatan, fiul lui Saul, avea un fiu, care era olog de picioare. El era de cinci ani când a venit știrea din Izreel despre Saul și Ionatan, și doica lui l-a luat și a fugit. Și a fost așa: pe când se grăbea ea să fugă, el a căzut și a rămas olog. Și numele lui era Mefiboșet.

Introducere

Aici avem un al treilea tânăr care a căzut: Mefiboșet. Acesta este poate cel mai trist caz dintre toate, pentru că nu a fost deloc vina lui. A fost lăsat în mâinile unei persoane neglijente, care l-a făcut să cadă. Uneori, căderea unui tânăr poate fi pusă, într-o oarecare măsură, pe seama celor care au avut grijă de el. În cazul lui Mefiboșet, „doica” sa a fost cea care l-a făcut să cadă.

Acest pasaj ne avertizează asupra pericolului de a ne încredința copiii unor îngrijitori care s-ar putea să nu aibă aceeași grijă și principii ca și noi. În calitate de părinți, să fim atenți cui îi încredințăm pe copiii noștri; ei ar putea să-i corupă și să-i facă „ologi” în viața lor într-un fel sau altul.

Prezentare de lucruri care îi fac pe copiii noștri să se poticnească

Dar să nu arătăm cu degetul doar spre cei cărora le lăsăm copiii noștri; noi, ca părinți, suntem probabil cei mai mari infractori în acest domeniu. Ceea ce vreau să spun este că, de multe ori, *noi* suntem cei care îi facem pe copiii noștri să cadă - mai mult decât orice guvernantă! Putem, și adesea o facem, să ne facem copiii să se poticnească prin ceea ce facem și permitem în viața noastră. Acesta este un lucru grav. Îi putem doborî prin introducerea în viața lor a unor lucruri care mai târziu îi iau prin surprindere și îi fac să se poticnească. Exemplul clasic este Avraam, care l-a dus pe Lot în Egipt. Lot a căpătat un gust pentru Egipt, de care nu a mai scăpat niciodată, și astfel a luat decizii în viața lui care, în cele din urmă, l-au condus la Sodoma (Geneza 13.10,11).

Într-o noapte, un cuplu creștin a primit un telefon de la poliția orașului. Li s-a cerut să vină la morga orașului pentru a identifica un cadavru: cadavrul propriei lor fiice, care tocmai murise într-un accident de mașină! Cum v-ați simți în fața unui astfel de apel? Când au ajuns acolo, li s-a spus că fata fusese sub influența alcoolului. Fusese beată.

Când părinții au ajuns acasă, au fost, firește, distruși. Multe gânduri le treceau prin cap. Cum făcuse fiica lor rost de alcool, deși nu era majoră? Și de ce ar fi făcut așa ceva? Tatăl repeta întruna că ar vrea să găsească persoana care i-a dat alcool fiicei sale minore; voia să pună mâna pe ea. Și vă puteți imagina cum se simțea. Incapabil să doarmă, bărbatul se plimba pe pardoseala casei sale. Și a crezut că este în pragul unei crize de nervi. Așa că s-a gândit că ar fi mai bine să ia o gură de rachiu sau de whisky sau orice avea în casă. El era un creștin onest, care nu avea nicio obiecție față de băutură; întotdeauna fusese prudent în această privință și nu-și permisese niciodată să se îmbuibe. Așa că s-a dus la dulapul cu băuturi alcoolice și, iată, sticla dispăruse! Dar a văzut acolo

Mefiboșet

un bilet pe care scria: „Tată, ți-am luat sticla pentru petrecerea de absolvire. Îți vom da banii pentru a o înlocui mai târziu”. Biletul era semnat de fiica sa!

Ce lecție a avut de învățat acest om! A căutat persoana care îi dăduse alcool fiicei sale și s-a dovedit a fi el însuși! Pentru că avea alcool în casă, el i-a creat condiții fiicei sale să se îmbete.

Dragi părinți, nu fiți atât de naivi încât să credeți că atunci când tinerii voștri beau, o fac în scopuri medicinale. Acum s-ar putea să spuneți: „Dacă vor, oricum o vor face”. Da, dar vreți să se consemneze că voi ați fost cei care le-ați creat premisa de cădere? Menționez acest lucru ca un exemplu despre cum îi putem duce la cădere pe proprii noștri copii, pe care îi iubim foarte mult. Haideți să fim atenți la ceea ce permitem în casele noastre.

Spre nefericire pentru Mefiboșet, toate acestea s-au întâmplat într-un moment în care în Israel era dezbinare. El era din familia lui Saul și era firesc ca familia lui să urmeze casa lui Saul. Dar, din nefericire, ei se aflau de partea greșită. Așadar, Mefiboșet era un tânăr care a fost atras într-o dezbinare în rândul poporului Domnului, fie că a vrut sau nu. Întrucât era doar un copil, nu era vina lui.

Acum, dragi frați și surori, nu vi se pare cunoscută această situație? Nu există oare cazuri similare în rândul poporului Domnului astăzi? Există tineri care nu și-au dat seama de ceea ce s-a întâmplat printre frați și care au fost atrași într-o dezbinare de către părinții lor rătăcitori. Cazul lor poate fi urmărit până la părinții lor și la cei care au avut supravegherea lor spirituală. Este cu adevărat trist.

Dar, cum trebuie să ne comportăm față de astfel de oameni? Cred că Scriptura ne spune să facem o distincție în astfel de cazuri, deoarece poziția spirituală greșită în care au căzut ei nu este din vina lor (Iuda 22). Scriptura menționează că copiii nu trebuie să fie considerați responsabili pentru greșelile părinților lor (Deuteronomul 24.16; 2 Cronici 25.4). Inimile noastre ar trebui să fie deschise față de astfel de oameni. Ar trebui să încercăm să ajutăm victimele nefericite cu orice ocazie. Și exact asta face David în 2 Samuel 9. Când deschidem acest capitol, vedem că David s-a dus după victimele nevinovate ale casei lui Saul și le-a arătat bunătate. L-a găsit pe Mefiboșet într-un loc izolat - în Lodebar. El se afla acolo de douăzeci de ani! Inima lui David s-a îndreptat spre el și a pus să fie luat Mefiboșet și adus la Ierusalim (centrul divin), unde i s-a permis să mănânce la masa împăratului.

Lecția esențială a acestui pasaj

Aceasta este instructiv pentru noi, deoarece cei mai mulți cred că istoria lui Mefiboșet este o imagine a harului lui Dumnezeu care se îndreaptă spre păcătoși prin Evanghelie. Dar aceasta este o aplicație secundară. Învățătura principală din acest pasaj este lucrarea de a ne îngriji de cei care s-au rătăcit și poate au fost răniți de greșelile altora. Cu toate acestea, trebuie să fim atenți în acest sens, deoarece strângerea oamenilor în Numele Domnului nu este lucrarea noastră - este lucrarea Duhului lui Dumnezeu (Matei 18.20; Luca 22.10).

Deci, dacă acești oameni, care au fost luați în urma unei despărțiri, se dovedesc a fi apărători inteligenți ai greșelilor părinților lor - și am văzut așa ceva - atunci aceasta este o cu totul altă chestiune. Dacă ei înțeleg ce s-a întâmplat și încă mai cred că poziția părinților lor este corectă și o susțin în mod activ, atunci trebuie să ne reținem. Voința lor este la lucru, iar ei se încurcă în același păcat ca și părinții lor. În Iosua 7.24,25 se subliniază că astfel de oameni ar trebui să fie supuși aceleiași judecăți ca și părinții lor. Acan a fost condamnat pentru păcatul său, iar copiii săi au fost și ei condamnați în acea zi. Aceasta nu este o încălcare a Deuteronomului 24.16, care spune

Mefiboșet

că copiii nu trebuie să moară pentru păcatul părinților lor; acest lucru s-a întâmplat pentru că ei au fost implicați în mod activ în păcatul părinților lor. Scriptura spune că Acan nu era singur în vina sa (Iosua 22.20). Prin aceasta revenim la ceea ce am spus mai devreme: discernământul este necesar în fiecare caz.

Cu Mefiboșet a avut loc o restabilire frumoasă; el „a locuit în Ierusalim” și „mânca neîncetat la masa împăratului” (2 Samuel 9.13). În aceste lucruri, el a fost pus la încercare mai târziu în viața sa de răzvrătirea lui Absalom. În Israel s-a produs o nouă dezbinare și mulți s-au aliat cu Absalom, dar Mefiboșet a rămas credincios (2 Samuel 19.24-30). El învățase câteva lecții valoroase. Uneori, cei care au fost atrași în dezbinare și restabiliți apreciază locul mai mult decât cei care au fost acolo dintotdeauna.

Dintr-o prelegere ținută la 23 iunie 2007 în Walla Walla, WA
„Three young men who had a fall – Why we fall & how we should treat the fallen“
Sursa: www.bibletruthpublishers.com